

DE INVLOED VAN VERANDERINGEN IN DE KOOPKRACHT VAN HET GELD OP DE VERMOGENS- EN WINSTBEPALING

door Drs. W. van Bruinessen

Aan dit onderwerp is hoofdstuk 9 van de Accounting Research Study No. 7 gewijd. Van de in totaal 450 pagina's van deze studie neemt dit hoofdstuk slechts een tiental in beslag, hetgeen wellicht aanleiding zou geven tot de conclusie, dat dit onderwerp in beperkte mate de aandacht van onze Amerikaanse collega's heeft.

Naar onze mening is deze conclusie onjuist: reeds kort na de oorlog, in december 1947, toen de inflatoire ontwikkeling in de Verenigde Staten nog maar nauwelijks op gang was, verscheen nummer 33 van het Accounting Research Bulletin van de Amerikaanse beroepsorganisatie, waarin aan een deelprobleem van het onderwerp van dit artikel, nl. de afschrijving op duurzame produktiemiddelen bij stijgend prijsniveau, aandacht werd geschonken.

Sindsdien heeft het aantal publicaties over dit onderwerp gelijke tred gehouden met de waardedaling van de dollar. Ofschoon deze waardedaling minder hevig is geweest als in vele andere landen, mag men haar niet onderschatten: Het prijsniveau in de Verenigde Staten steeg in de periode 1945/1962 met meer dan 70%, waardoor de koopkracht van de dollar in 1962 gedaald was tot 58% van het niveau van 1945. Deze waardedaling heeft in de kringen van de Amerikaanse beroepsgenoten de vraag doen ontstaan of de naar de traditionele waarderingsgrondslag van de historische kostprijs opgestelde jaarrekeningen aan belanghebbenden nog wel genoegzame informatie verstrekken omtrent het bedrijfsgebeuren.

Dat aan deze vraag in Studie 7 naar verhouding weinig aandacht wordt geschonken, wordt veroorzaakt door het feit dat kort tevoren door de staf van de Accounting Research Division de omvangrijke Accounting Research Study 6 was gepubliceerd, welke geheel aan de verslaggeving bij fluctuerend prijsniveau was gewijd.

Wij zullen ons dan ook niet tot een bespreking van hoofdstuk 9 van Studie 7 beperken: Aan hetgeen vermeld is in Studie 6 zal in het onderstaande mede aandacht worden geschonken.

Voorts zal in dit artikel nog aandacht worden geschonken aan de beide navolgende publicaties:

- American Accounting Association Committee Statement - 1951
- AICPA Committee on Accounting Procedure Statement - 1953

In de Statement van 1951 wordt de probleemstelling als volgt geformuleerd:

- Is het gewenst dat de traditionele wijze van winstbepaling (the conventional accounting approach to net income determination) zodanig wordt gewijzigd, dat mede aandacht wordt geschonken aan de invloed van veranderingen in de koopkracht van de dollar.
- Zo ja, op welke wijze kunnen deze veranderingen worden gemeten en op welke wijze kunnen de gevolgen hiervan in de jaarverslagen etc. (in financial reports) tot uitdrukking worden gebracht.
- Indien een dergelijke wijziging gewenst wordt geoordeeld, op welke wijze moet dit dan openbaar worden gemaakt (how is disclosure best to be accomplished).

Degene, die na kennisneming van deze probleemstelling verwacht dat in deze

Statement althans een poging wordt gedaan om tot een gewijzigde conceptie van de grondslagen van de winstbepaling te komen, wordt teleurgesteld, zoals blijkt uit de samenvatting van de conclusies van het Statement.

1 In de periodieke verslagen aan de aandeelhouders moeten de primaire gegevens (de jaarrekening), zoals deze worden opgesteld door de leiding en worden geverifieerd door een onafhankelijk accountant, gebaseerd blijven op „historical dollar costs”.

2 Er is aanleiding om te veronderstellen dat de invloed van veranderingen in de koopkracht van de dollar op vermogen en resultaat voor belanghebbenden een doelmatige informatie kan zijn, doch dan is voorwaarde dat een praktisch hanteerbare en uniform toepasbare methode van meting van deze invloed wordt ontwikkeld.

3 Er moet intensief worden onderzocht of er technieken kunnen worden ontwikkeld, welke aan de voorwaarden van hanteerbaarheid en uniformiteit voldoen.

4 De gevolgen van prijsfluctuaties op de verslaggeving moeten worden gemeten op basis van de *algemene* koopkracht van de dollar. Deze gevolgen mogen niet worden gemeten met behulp van een index van de „current value or the replacement costs” van specifieke produktiemiddelen.

Dit onderscheid tussen de algemene en de specifieke prijsfluctuatie is ook in de Nederlandse literatuur niet onbekend: Zowel Prof. Dr. H. J. van der Schroeff als Prof. Dr. J. L. Mey wijden hieraan in hun publicaties aandacht.

5 Indien tot het hanteren van een algemene prijsindex wordt overgegaan, moet deze uniform worden toegepast op alle gegevens, die hiervoor in aanmerking komen: „all items should be adjusted in a consistent manner”.

6 Indien de leiding deze informatie wenst te verschaffen, zal dit moeten geschieden in de vorm van aanvullende overzichten bij de jaarrekening. „Such supplementary statements . . . should be regarded as an extension or elaboration of the primary statements rather than as a departure therefrom”. Ook hieruit blijkt dat de historische waarderingsgrondslag van de jaarrekening onverkort wordt gehandhaafd.

De eerste conclusie wordt in Studie 6 onderschreven, terwijl de conclusies 2, 3 en 4 in deze Studie nader worden uitgewerkt.

Ten aanzien van de conclusies 5 en 6 - de uniforme toepassing en het aanvullend karakter van de verstrekte informatie - bestaat, naar wij menen te kunnen constateren, in de Verenigde Staten geen eenstemmigheid.

In hoofdstuk V (Methods of disclosure) van Studie 6 wordt aandacht geschonken aan die verslaggeving, waarin slechts enkele gegevens worden geïndexeerd tot bedragen met een gelijke koopkracht.

Veelal betreffen deze gegevens de jaarlijkse afschrijving op duurzame produktiemiddelen, soms aangevuld met een herwaardering van de kostprijs van de betreffende activa en van de geaccumuleerde afschrijvingen. Betoogd wordt dat een dergelijke gedeeltelijke indexatie de invloed van de veranderingen in de koopkracht van de dollar op het resultaat slechts gedeeltelijk weergeeft, omdat deze veranderingen ook invloed hebben op de waarde van de verbruikte grondstoffen. Voorts wordt het noodzakelijk geoordeeld dat ook de winst c.q. het verlies in de koopkracht van de „monetary items” als een bijzonder element van de schommelingen

in het algemene prijsniveau afzonderlijk tot uitdrukking wordt gebracht. (Op dit laatste punt wordt onderstaand meer uitvoerig ingegaan.)

Zelfs indien deze drie gegevens zijn geïndexeerd, ontstaat nog geen duidelijk beeld, tenzij ook met de balans op soortgelijke wijze te werk wordt gegaan. „For example, a meaningful rate of return cannot be computed by comparing the adjusted net profit with the unadjusted or partially adjusted stockholders' equity.”

Omtrent de in de Verenigde Staten op dit punt gevolgde praktijk geeft Appendix D van Studie 6 informatie aan de hand van de bespreking van een aantal jaarverslagen. Deze bespreking is in de volgende onderdelen verdeeld:

a. Ondernemingen, waarbij in de jaarrekening zelf rekening wordt gehouden met veranderingen in het prijspeil. Bijzondere aandacht wordt hier geschonken aan Philips en aan de United States Philips Trust.

Het valt op, dat hoewel in de beide Studies 6 en 7 de vervangingswaarde als waarderingsgrondslag zowel voor de jaarrekening als voor de supplementary statements met nadruk wordt verworpen en de leiding van Philips in „Note B to financial statements” duidelijk laat uitkomen dat „the calculation of the replacement value takes into account not only the mathematical change in value in relation to the price level, but also a lower degree of efficiency of the asset in relation to a replacing asset”, de geherwaardeerde jaarrekening van Philips door de samenstellers van de Studie 6 niet van een ongunstig gericht commentaar wordt voorzien.

b. Ondernemingen, waarvan de jaarrekening op basis van de historische kostprijs is opgesteld, doch welke in het jaarverslag de aanvullende informatie op basis van de veranderde koopkracht van de dollar geven.

Deze jaarrekeningen zouden dan moeten voldoen aan de gestelde eisen. In dit deel wordt o.m. besproken de jaarrekening van de Indiana Telephone Corporation. De balans en de winst- en verliesrekening van deze onderneming bestaan telkenjare uit twee kolommen: In kolom A worden de gegevens vermeld „in accordance with generally accepted standards”; ten aanzien van de gegevens van kolom B wordt vermeld „It is improper to deal with dollars of different purchasing power as mathematical likes. Unless they are converted to a common denominator, they will not express the business or economic truth”. Kennisneming van de wijze, waarop de gegevens van kolom B zijn bepaald, leidt tot het volgende:

- herwaardering heeft uitsluitend plaats gevonden bij de duurzame activa;
- het verschil in netto winst bestaat uitsluitend uit het verschil tussen de „historische” en de „geherwaardeerde” afschrijvingen;
- op common stock en capital surplus (de belangrijkste onderdelen van stockholders' equity) heeft geen koopkrachtcorrectie plaats gevonden;
- de bepaling van de winst/verlies in de koopkracht van de monetary items heeft niet plaats gevonden.

De accountantsverklaring bij de jaarrekening is merkwaardig. „The financial statements under Columns A present fairly and the statements under Columns B present *more* fairly the financial position of the company.

c. Ondernemingen, welke uitsluitend de duurzame activa en de afschrijvingen op deze activa geherwaardeerd hebben. Bij een aantal van deze ondernemingen vond herwaardering plaats door onafhankelijke taxateurs of door „officials of the company”.

d. Ondernemingen, welke uitsluitend bij de afschrijvingen op duurzame activa met het gestegen prijspeil rekening houden.

Van *aanvullende* informatie is hier geen sprake: de historische kostprijs als waarderingsgrondslag van de jaarrekening wordt losgelaten. In dit onderdeel worden de jaarrekeningen van de A.K.U. en van Wm. H. Müller & Co. besproken.

Bij een drietal Amerikaanse jaarrekeningen uit deze categorie, van een goedkeurende verklaring door Arthur Andersen & Co. voorzien, wordt in de accountantsverklaring onomwonden gesteld dat de toepassing van de „generally accepted accounting principles” geen goed inzicht geeft in de „financial position”. Wij citeren te dien aanzien uit de accountantsverklaring bij de jaarrekening van de Iowa-Illinois Gas and Electric Company: „Although generally accepted accounting principles presently provide that depreciation shall be based upon cost, it is our opinion that these principles should be changed with respect to depreciation to recognise increased price levels.”

Een overeenkomstig standpunt wordt verdedigd door een zestal leden van het Committee on Accounting Procedure Statement - 1953. Deze commissie heeft in hoofdstuk 9 A van haar rapport (Accounting Research Bulletin 43) het vraagstuk van de afschrijvingen bij gestegen prijsniveau behandeld.

Enkele conclusies uit dit Bulletin:

5e „There is no doubt that in considering depreciation . . . management must take into consideration that plant and machinery will have to be replaced at costs, much greater than those of the facilities now in use.”

6e „When there are gross discrepancies between the cost and current values of productive facilities, the committee believes that it is entirely proper for management to make annual appropriations of net income or surplus in contemplation of replacement of such facilities at higher price levels.”

16e, 17e: Soortgelijke uitspraken.

Naar de mening van deze zes collega's zijn dergelijke waarschuwingen irrelevant: Het behoort niet tot de taak van de accountant om de leiding aan te geven, op welke wijze met de winst dient te worden gehandeld, nadat deze winst op een doelmatige wijze is bepaald; een standpunt, waarmee zo menen wij, de Nederlandse collega's zich wel kunnen verenigen.

Er is nog een conclusie, welke kritiek ondervindt:

7e „An attempt to recognise current prices in providing depreciation . . . would require the serious step of formally recording appraised current values . . . and consistent depreciation charges based on the new values.”

De zes leden merken, naar onze mening wederom terecht, op dat er ook nog andere mogelijkheden zijn dan de *taxatie* van de actuele waarde van de duurzame activa. Zij bevelen te dien aanzien de procedure aan, welke blijkens het onderzoek van collega Foppe, gepubliceerd in de jaargang 1965 van „Economisch Statistische Berichten” ook in ons land veelvuldig wordt toegepast:

In de balans de duurzame activa waarden op basis van de historische kostprijs, de afschrijvingen in de winst- en verliesrekening baseren op de vervangingswaarde en het verschil tussen beide afschrijvingen in het credit van de balans opnemen onder het eigen vermogen.

Tot zover de „disclosing of price level changes” in de Amerikaanse praktijk.

In het hoofdstuk „What difference does it make” van Studie 6 wordt een inzicht gegeven in de informatie, welke met de aanvullende overzichten wordt beoogd.

Er wordt in de eerste plaats op gewezen dat de traditionele wijze van verslaglegging geen juist inzicht geeft bij een volgtijdelijke vergelijking van de resultaten van dezelfde onderneming, omdat de „lengte van de maatstok” van jaar tot jaar verschilt. Door de resultaten te herrekenen in een geldeenheid met dezelfde koopkracht, wordt dit inzicht bevorderd: alle gegevens omtrent het resultaat van het jaar en van voorgaande jaren worden herrekend op basis van de koopkracht van de dollar aan het einde van het jaar, waarop het verslag betrekking heeft. Op de hierbij te hanteren omrekeningsfactor en de te hanteren techniek geven wij onderstaand een toelichting.

In de tweede plaats wordt genoemd de bij de traditionele wijze van winstbepaling onvolkomen mogelijkheid om de gelijktijdige resultaten van verschillende ondernemingen met elkaar te vergelijken.

In het bijzonder zijn hier de historische afschrijvingen op duurzame activa, welke in perioden met een verschillende koopkracht van de dollar zijn aangeschaft, een storende factor in de vergelijking. In de derde plaats kan slechts, indien de resultaten worden herrekend, een doelmatig inzicht worden verkregen in de gevoerde dividendpolitiek: Heeft de in het verleden gevoerde dividendpolitiek tot gevolg gehad dat uitdeling uit het vermogen heeft plaats gevonden, en, zo dit niet het geval is, welk percentage van de herrekenende winsten uit het verleden is tot uitkering gebracht?

In de bovengenoemde jaarrekening van de Indiana Telephone Corp., bij welke vennootschap, zoals wij mededeelden, in de aanvullende informatie alleen de afschrijvingen op duurzame activa worden herrekend, bedroeg per ultimo 1961 het Earned Surplus op basis van de traditionele waarderingsgrondslagen \$ 1.040.000 en het gecorrigeerde Earned Surplus \$ 108.000.

Nadat vervolgens nog enkele andere beoogde doelstellingen worden uiteengezet, volgt tenslotte een doelstelling, welke voor de uiteenzettingen en voor de techniek van herrekening van grote betekenis is: „Financial statements fully adjusted for the effect of price level changes will also reveal the losses and gains from holding or owing monetary items. All interested groups then have one important measure of the effect of a changing dollar on their position as debtors or creditors” (pag. 15 van Studie 6).

Wat de te hanteren omrekeningsfactoren betreft wordt in hoofdstuk 9 van Studie 7 slechts de eis gesteld, dat de gevolgen van veranderingen in de koopkracht bepaald moeten worden met behulp van een algemeen indexcijfer. Aan het voldoen aan deze eis is Appendix A van Studie 6 „The index number problem” van de hand van Cecilia Tierney gewijd.

Wat het algemene indexcijfer betreft wordt de voorkeur gegeven aan de GNP (Gross National Product) Implicit Price Deflator, het indexcijfer, met behulp waarvan het in dollars uitgedrukte nationale inkomen van de Verenigde Staten wordt herrekend tot dollars met een constante koopkracht, opdat met behulp hiervan inzicht kan worden verkregen in de ontwikkeling van het reële nationale inkomen (pag. 76 van Studie 6).

Deze index is de meest omvattende, welke op dit gebied in de Verenigde Staten ter beschikking staat. De waarde van het bruto nationale produkt wordt in 4 categorieën verdeeld: de waarde van hetgeen ter beschikking van de consumptieve huishoudingen is gekomen; de waarde van de investeringen van het bedrijfsleven, in de Verenigde Staten gedaan; de netto export van goederen en diensten en ten-

slotte de aankopen van goederen en diensten door de overheid. Aan de in deze appendix A overigens vermelde bijzonderheden gaan wij voorbij, omdat deze voor de informatie van Nederlandse accountants naar onze mening niet van belang zijn.

Voor het verkrijgen van een inzicht in hetgeen de samenstellers van Studie 6 voor ogen staat, is het gewenst wat uitvoerig in te gaan op de techniek van de samenstelling van de toelichtende overzichten. Hieromtrent geeft appendix B een uiteenzetting. Deze uiteenzetting omvat twee gedeelten: de techniek van herrekening van de resultatenrekening en van de ingehouden winst en de techniek van herrekening van de balans.

Met de herrekening van de resultatenrekening wordt tweeërlei beoogd:

- de bepaling van de „gains and losses on monetary items” als element van het behaalde resultaat;
- de bepaling van het bedrijfsresultaat, nadat de opbrengsten en kosten van verschillende jaren op dezelfde noemer zijn gebracht en nadat de winsten/verliezen in de koopkracht van de monetary items geëlimineerd zijn.

De definitie van het begrip „monetary item” luidt als volgt: „An item, the amount of which is fixed by statute or contract, and is therefore not affected by a change in the price level”. (Appendix C van Studie 6). Door de veranderingen in de koopkracht van de geldeenheid worden op deze activa c.q. passiva winsten of verliezen in koopkracht behaald c.q. geleden. Omtrent het jaarverslag van de N.V. Philips' Gloeilampenfabriek op dit punt wordt in Appendix D van Studie 6 vermeld „With respect to the monetary items a general price level index is applied to the amount of the net monetary items at the beginning of the period. When the price level increases, income is charged and a „reserve for diminishing purchasing power of capital invested in monetary items” is credited. When the price level decreases, the entries are reversed until the „reserve” is exhausted, after which no recognition is given to this type of „gain”.”

Voor de bepaling van deze winsten c.q. verliezen wordt gebruik gemaakt van de samenstelling van de ingaande en uitgaande geldstroom gedurende het jaar, waarbij elk van de onderdelen van deze stroom met behulp van het indexcijfer op het tijdstip van ingang c.q. uitgang van de geldmiddelen wordt herrekend. Voor de ondernemingen, welke geen uitgesproken seizoen kennen, worden de verkopen en de inkopen - exclusief aanschaffingen van duurzame produktiemiddelen - geacht plaats te vinden op 1 juli van het jaar. Voorts wordt gebruik gemaakt van het begrip „net monetary asset”, d.w.z. het verschil tussen de in nominale waarden luidende activa minus de in nominale waarden luidende passiva. Ervan uitgaande dat voor enig jaar het indexcijfer als volgt was: 1 januari 150; 1 juli 160 en 31 december 175, wordt in Appendix B het volgende voorbeeld gegeven:

	<i>Voor herrekening</i>	<i>Index correctie</i>	<i>Na berrekening</i>
Net monetary assets beginning of the year	\$ 100.000	175/150	\$ 116.667
add: sales	<u>„ 800.000</u>	175/160	<u>„ 875.000</u>
	<u>\$ 900.000</u>		<u>\$ 991.667</u>
deduct:			
purchases of merchandises	\$ 520.000	175/160	\$ 568.750
other expenses	„ 280.000	175/160	„ 306.250
dividends paid at end of the year	„ 5.000	175/175	„ 5.000
equipment purchased at end of the year	<u>„ 100.000</u>	175/175	<u>„ 100.000</u>
	<u>\$ 905.000</u>		<u>\$ 980.000</u>
Net monetary assets end of the year	<u>± \$ 5.000</u>		<u>\$ 11.667</u>
			<u>± „ 5.000</u>
Purchasing power Loss			<u>\$ 16.667</u>

Dit verlies aan koopkracht zal in dit jaar op de component van het eigen vermogen „Retained earnings, accumulated gain on net monetary items”, in mindering worden gebracht, nadat het saldo van deze vermogens component per 1 januari wederom met de factor 175/150 is herrekend.

De herrekening van het bedrijfsresultaat geschiedt op ongeveer overeenkomstige wijze, waarbij ten aanzien van twee kostencomponenten nog het volgende kan worden opgemerkt:

- de kostprijs van de verkochte goederen (exclusief afschrijvingen) wordt in twee delen gesplitst: de verkopen uit de voorraad, aanwezig aan het begin van het jaar, waarvan de herrekening plaats vindt op basis van de mutatie in het indexcijfer gedurende het *gehele* jaar en het deel, dat geacht wordt te hebben plaats gevonden uit de inkopen gedurende het jaar, waarvan de herrekening plaats vindt op basis van de mutatie in het indexcijfer gedurende de laatste 6 maanden van het jaar.
- de afschrijvingen op duurzame activa. Ten behoeve van de bepaling van de afschrijvingen worden de historische kostprijzen van de aanschaffingen met behulp van de index omgerekend tot een koopkrachtwaarde aan het einde van het jaar, waarna over deze waarde de gebruikelijke afschrijvingspercentages worden berekend. Afschrijvingen, welke in het verleden hebben plaats gevonden, worden bij wijziging van de index niet gecorrigeerd: Hiertoe bestaat in de onderhavige gedachtengang uiteraard geen aanleiding omdat hiermede rekening wordt gehouden bij de bepaling van de winsten/verliezen in de koopkracht van de monetary items.

Ten aanzien van de in het aanvullende overzicht opgenomen balansen wordt als volgt te werk gegaan:

- de kasmiddelen, vorderingen en schulden worden in de laatste balans opgenomen voor de nominale waarden. Voor deze posten in de ter vergelijking opgenomen voorgaande balansen vindt indexatie plaats.
- de historische kostprijs van de voorraden en de inventaris worden in alle opgenomen balansen geïndexeerd op de wijze, zoals vorenstaand is aangegeven.
- stockholders' equity valt in het algemeen in drie delen uiteen, welke elk voor zich geïndexeerd worden:
 - capital stock

- retained earnings from operations after dividends
- retained earnings from accumulated gain or loss on net monetary items.

Indien wij thans overgaan tot de confrontatie van de uiteenzettingen van onze Amerikaanse collega's met de opvattingen in Nederland is het noodzakelijk een onderscheid te maken.

Vergeleken met het jaarverslag van die Nederlandse ondernemingen, welke hun jaarrekening baseren op de waarderingsgrondslag van de historische kostprijs - en blijkens het onderzoek van collega Foppe is het aantal hiervan omvangrijk - zou toepassing van de Amerikaanse gedachtengang een vooruitgang van betekenis zijn.

In de ondernemingen, welke hun jaarrekening baseren op de vervangingswaarde als waarderingsgrondslag ware deze toepassing een achteruitgang: toepassing van deze theorie immers impliceert dat niet alleen rekening wordt gehouden met de gevolgen van de verandering van de koopkracht van de geldeenheid, maar ook met de gevolgen van de veranderingen in de waarde van de specifieke produktiemiddelen.

De in de Verenigde Staten voorgestelde scheiding van het resultaat in een normaal bedrijfsresultaat en de winsten/verliezen op monetary items moge een interessant gegeven opleveren, als beleidsinformatie omtrent de opbouw van het resultaat geven wij de voorkeur aan het in de vervangingswaardetheorie gehanteerde onderscheid in de transactiewinst en de positiewinst.

De confrontatie van de Amerikaanse gedachtengang met de Nederlandse opvattingen doet de vraag rijzen, om welke redenen de „replacement costs” als waarderingsgrondslag worden verworpen. Wij sluiten onze beschouwingen af door enkele meningen uit Studie 6 op dit punt weer te geven:

- De ongunstige ervaringen in de crisis van 1930 met de herwaarderingen in de jaren 1920 e.v. tot stand gebracht, welke achteraf niet houdbaar bleken te zijn (pag. 4). Deze ervaringen zullen alleen dan ongunstig zijn geweest indien de vermogenstoename door prijsstijging ten gunste van het resultaat gebracht is.

- De vervangingswaarde verschilt slechts van de historische kostprijs in het tijdvak, waarin de winst ontstaat (pag. 7). Hier is van een misverstand sprake: Indien een vermogenstoename als gevolg van prijsstijging geen winst is, omdat deze betrekking heeft op een gebonden voorraad, wordt deze ook in een volgende periode geen bedrijfsresultaat.

- „Since the new item is not the same as the old, there is no replacement and „replacement costs” are not relevant. An attempt to compute the replacement cost of an item, that is not to be replaced, can easily lead to absurd results” (pag. 29).

In de vervangingswaardetheorie is op dit punt de gedachte ontwikkeld van de economisch adequate vervanging.

- „To insist that replacement cost should be covered by the total depreciation charges during a period of rising prices means that more than the depreciation, based upon current appraisal value, would have to be charged each year to make up for the deficiencies of past periods, and this would result in costs clearly out of line with reality” (pag. 34).

In een aantal Nederlandse beschouwingen wordt het vraagstuk van de inhaalafschrijvingen behandeld zoals in dit citaat wordt aangegeven.

Naar ons gevoelen ten onrechte: Het vraagstuk van de inhaalafschrijvingen is geen vraagstuk van winstbepaling, doch van winstbestemming: de Amerikaanse kritiek is terecht, doch zij baseert zich op een naar onze mening onjuiste uitwerking van de vervangingswaardetheorie.